

מה אהבתי

הקדן לעידוד שניים מקרא ואחד תרגום, בקיאות בפרשה ומפרשי התורה • לזכר מ"ה קדושי מירון

שבטי ק-ה
מתוך שמחה
תורתך שאלתי

כל בית הנסות
שתק
צרינין חיזוק

למה רק הקב"ה
'בעל הנחמות?'
רצון השם

ליל שבת
במחיצת יעקב אבינו
מתחילים משמו"ת

עושים טעות גדולה, שמקבלים על עצמם קבלות רק על עשה טוב ולא על סור מרע, וכיון שאינם עוזבים את העבירות והחטאים וכגון ביטול תורה ולשון הרע, לכן הם מוקפים ברוח טומאה ואין להם סייעתא דשמיא להצליח ב"עשה טוב", ולכן הדרך המובחרת היא לפתוח ב'סור מרע' ורק לאחר מכן ב'עשה טוב'.

לאחר מכן סיפר לראשונה סיפור מרטיט ששמע בצעירותו מפיו של הגה"צ ר' אליהו לופיאן זצ"ל: "בצעירותי שמעתי מפי הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל, שפעם אחת בליל שבת קרא החפץ חיים הקדוש לכל תלמידי הישיבה, ופתח ואמר להם "היום בבוקר כשבירכתי ברכת אלוקי נשמה, התעוררתי מהלשון "ואתה עתיד ולהחזירה" בי, שהלשון ולהחזירה במפיק ה"א, משמע שהקב"ה יחזיר לכל אחד לעתיד לבוא את נשמתו בדיוק כפי איך שהוא השאיר את נשמתו כשעזב את העולם הזה, שכן צורת הנשמה משתנית אצל כל יהודי לפי התורה שלמד ולפי העבירות שחטא רח"ל, ובאותו מצב שהאדם החזיר את נשמתו לאחר שנותו בעולם הזה, כן תישאר נשמתו לעד ולנצח נצחים ללא שום שינוי, ואוי לו לאדם שנשמתו תישאר נצח בעלת מום..."

מרכזית בפני אלפי הבחורים כהכנה ליום הכיפורים, ומדברים אלה נסיק אנו, לימים אלה, כפי שאמרו המשפיעים, כי מאז שמחת תורה חזרו ואף נמשכים הימים הנוראים של שנה זו, ולא פסקו עדיין, רח"ל, ונדרש מעמנו לשוב ולהתחזק ולהתעורר ביתר שאת ועוז.

במרכז דבריו נגע פוסק הדור בשאלה כואבת, מהי הסיבה לכך שלאחר יום כיפור אנחנו שוכחים פעמים רבות מהקבלות שקיבלנו ביום כיפור ולא מיישמים אותן בפועל?

מרון הגר"מ שליט"א הציג הסבר מהותי על עבודת יום הכיפורים: "כל חטא מלכלך את הנשמה ופוגם אותה, ובכל השנה כולה הקב"ה רק 'מוחל' לאדם, אבל ביום כיפור הוא לא רק מוחל אלא גם מטוהר את הנשמה שלנו". [דהיינו, מעין הפרשה - כפי שיציאת צדיק מן העיר עושה רושם, כל דבר טוב מותר רושם וכן ח"ו להיפוך. אם כן, את ה'רשימה' שיוצר החטא, מוחק אפוא הקב"ה דווקא ביום"כ. תוספת מאת המביא לדפוס].

לאחר מכן נגע בשאלה כואבת שמעסיקה רבים בימים הנוראים: מהו הטעם שרוב בני אדם שוכחים לאחר יום כיפור מכל הקבלות שקיבלו על עצמם ביום כיפור, והביא בשם החתם סופר כי "אנשים

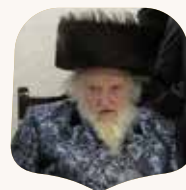
חיים למוציאיהם

זווית אמונית
מגדולי הדורות זיע"א ויבנחמ"א

"כפי שהשיב את נשמתו, כך יקום לתחייה"

יצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה.

וברש"י: ולמה הזכיר יציאתו? אלא מגיד שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם.

ימים אלה מאופיינים בעשיית חסד והרבות טוב, וכמובן, בהוספה רבה בתורה ובתפילה בהתחזקות נפלאה. מן הראוי להביא בימים אלה דברים שנשא מרון הגר"מ שטרנבוך שליט"א בהיכל ישיבת חברון, בשנה זו, בה נקרא וניאות לשאת דרשת חיזוק

התלמידים השוקדים על התורה בחרף נפש הם הנם חלוצי האומה וגבורי הרוח

והקטנות מבצר היהדות המוסד העתיק מדור דור, אשר משם יצאה תורה ואורה בכל תפוצות ישראל, והאירו את חשכת הגולה. וגם עתה הישיבות בפולין ובליטא ועוד הנן מרכז רוחני וכמגדל המאור לעם ישראל. התלמידים המצוינים השוקדים על התורה בחרף נפש הם הנם חלוצי האומה וגבורי הרוח, המשואות המפייצים קרני אור בכל מקום ועל ידם תבנה ותכונן כנסת ישראל. אם נלך בכח זה לחזק התורה והמצוה נקוה כי יצלח לנו לגדור את הפרצות ולהמשיך את קדושת ישראל בכל צבינו וטוהרתו כמאז ומעולם, ולהגדיל תורה ולהאדירה, וד' ימהר לרוחתנו ולישועתנו ויקבץ נפוצותינו מירכתי ארץ ויקיים בנו במהרה כי מציון תצא תורה ודבר ד' מירושלים.

המייצר בצרת עמו ומצפה לישועה וכו"ח יום א' ג' סיון בחודש שניתנה בו תורה ואורה וה'י אור לבני ישראל בכל מקומות מושבותיהם תרצ"ט, ויילנא.

ולקלס לחרפה ולמרמס, וגם האור אשר זרה לנו ממזרח מארץ חמדתנו, ארץ הקדש ת"ו, הועב בענן כבד, אשר לא נדע מה ילד יום, צרות רבות סבבנו, הריגות ורציחות, גירושים וטלטולים, ועם ישראל כולו טובע בנהרי נחלי דם ובים של דמעות עשוקים ורצוצים, אוי מה ה' לנו. וכו' וכו'.

ביחוד עלינו לשום לב לחזק את הישיבות הגדולות

היא שיחת

עובדות ומעשים על תלמודם של גדולי ישראל

בהקדמת ספרו 'אחיזר' שנדפס ערב פרוץ מלחמת העולם השנייה, כתב קברניטה של יהדות ליטא, מרנא הגאון רבי חיים עוזר גרודז'ינסקי ז"ע מווילנא:

והנה באמת העת עת לעשות לד' הפרו תורתך, ומה גדולה חובת השעה רבת האחריות על כל מי שבידו לעשות. מה נורא מצב עמנו, לא היתה כזאת גם בימי הביניים אשר כל הגולה כמדורת אש, בתי מדרשות וס"ת נשרפים בראש כל חצות, וגזירות קשות מתחדשות ע"י שונאיו מנדינו להעביר על דת קדשינו, קהלות ישראל גדולות וחשובות נתלשות ממקומן ושערי מדינות נעולות בפניהם, נעים ונדים בין גלי ים ורבבות משפחות נודדות ביבשה בין גלי שנהה השוטפת וסוערת בכל תקף, והיינו ללעג

מתחילים משמורת

עצות והיגים על מצוות קריאת
"שניים מקרא ואחד תרגום"

להתענג ולהנות מקריאת שמו"ת

הרב יהושע כהן

ביותר שניתן בסיני יחד עם חמשה חומשי תורה. הביאור הבסיסי והמפתח שהוא-הוא גם השער ומפתח הכניסה הלאה לתוך אוצרות וחדרי התורה. ולכן עלינו להשתדל להנות מלימוד קריאת 'שנים מקרא' ולחבב את ההזדמנות השבועית שיש לנו לעסוק בהכרת רצון ה' - הכי קרוב שאפשר.

בפרשתנו (בתחילת פרק כט), 'שנים ב' דוגמאות מופלאות, עד כמה התרגום מסייע ומחדד את הבנת הפסוקים, רש"י מציין נקודות אלו ואף מרחיבם מעט, ובכך ממחיש ומגלה למעשה - כמו בעוד רבבות דוגמאות - כי גם הוא, רבן של ישראל, 'עבר' בתרגום, בדרך ללימוד והבנת פסוקי התורה (והא במדור 'שאלות השבוע').

הדוגמא הראשונה היא, תיבת 'וַיְגַלְלוּ' שפעם אחת (בפסוק ג) מתורגמת 'וַיְגַלְלוּ' (שפירושו 'וגללו'), ובפעם השנייה (בפסוק ח) מתורגמת 'וַיְגַדְדוּ' (שפירושו 'וגללו').

והדוגמא השנייה והמפורסמת יותר היא: 'וַיְהִי קָחַל פְּתוֹ בַּפָּאָה עִם הַצָּאן' (פסוק ו), וכפי שכתב רש"י: 'הַפְּתוֹ הַפָּאָה' (פסוק ט), 'וַיְהִי קָחַל פְּתוֹ בַּפָּאָה' (= באה עכשיו), ואילו בהמשך (פסוק ט), 'וַיְהִי קָחַל פְּתוֹ בַּפָּאָה' - הַפְּתוֹ לְמַעְלָה בַּפָּאָה, 'וַיְהִי קָחַל פְּתוֹ בַּפָּאָה' (= באה כבר), הַפְּתוֹ לְשׁוֹן עוֹשָׂה, 'וַיְהִי קָחַל פְּתוֹ בַּפָּאָה' (= ע"כ דברי רש"י, דוגמא אחת לתרומתו של התרגום לשלימות המקרא והבנתו).

אם נבין כי לימוד התרגום אינו מיותר חלילה, אלא מרחיב ומבאר את משמעות התורה הקדושה בצורה הכי בסיסית שיש, הרי שמצוות שמו"ת תהפך לעונג של ממש!

בקרואנו את פרשתו של יעקב אבינו, זאת נדע ונוכח, כי זו דרכה והבטחתה של תורה, ככל שיתמיד בה האדם וישנן ללא הרף, ככל שישקוד על תלמודו ויעמיק בו יותר - כך התורה גומלת לו בכפליים, מטהרת את ליבו, מזככת אותו ומעלה אותו בדרגות עד אין סוף. שומרת ומגינה עליו מלבן הארמי וממשיכי דרכו, ומצילה ומסוככת עליו מכל פגעים רעים.

ובריאת אדם וחווה. למד על דור המבול וגם על דור הפלגה. התעמק בפרשת נח איש צדיק, ועל הקשת בענן אות הברית. למד בעיון את גבורת סבו אברהם - ניצחוננו מול ארבעת המלכים ועמידתו האיתנה בעשרה הנסיונות. ועל קדושת אביו פחד 'צחק', עולה תמימה, סנגוריה לדורות.

ומשם, מספר התורה הזה, שאב את הכוח לשרוד מול כל הקשיים והבעיות. צרות רדפו אותו, קשיים בלתי נגמרים. מנוסה מאחיו, בריחה מחמיו. בתו ובנו מסתבכים עם הצקות הסטרא אחרא - אך הוא מה יש לו בעולמו? רק הסטנדר

והתורה. (ורבותינו אומרים כי גם בהיותו בבית לבן לא שכב יעקב, אלא היה עוסק באמירת פרקי 'שיר המעלות'). הוא אשר אמרנו: רק בפסוקי התורה מצא יעקב אבינו את נחמתו, איתם שרד וניצח את כל ההפרעות.

כמה כדאי שנלך בדרכו זו של יעקב אבינו. כמה חביב ונעים לנצל את שבת קודש, את לילות שבתות החורף, כדי ללמוד בחדווה את הפרשה ולהעמיק במפרשיה. להגות בה בשמחה ובחשק, לחסות בצילה ולהסתופף בהגנתה.

חומש בראשית וגם שמות, מלאים יסודות של אמונה והשגחה, שיחתן של עבדי אבות החביבה, ושלל מוסרים שהם הבסיס שקודם לתורה. אפשר כי לא בכדי, 'נפלו' החומשים הללו בשבתות של ימי החורף, שכן פרשיות אלו הגדושות במעשי אבות ומוסר השכל - צריכים הרבה עיון והתבוננות. וכמוכן שאין 'עונג שבת' גדול יותר, מאשר לשבת בצילו של יעקב אבינו, וללמוד מאורחותיו של הבחיר שבאבות.

כפי אשר דיברנו לא פעם, לא סוד הוא כי מצות 'שנים מקרא' היא מהמצוות שצריכות חיזוק תדיר. ולכן לא נהסס מלהזכיר פה שוב ושוב, כי תרגום אונקלוס הוא למעשה הפירוש הראשון והקדום

רגע לפני שהוא מגיע לבית לבן, בציווי ושליחות אביו ואמו, מתעקש יעקב אבינו לעצור בבית המדרש של שם ועבר, ולעסוק בתורה. כך גילה לנו רש"י הקדוש בסוף הפרשה שעברה (ע"פ הגמרא סוף פרק ראשון דמגילה).

רגע לפני שהוא יוצא החוצה אל 'העולם הגדול', מרגיש ויודע יעקב אבינו שהוא חייב ליטול 'חיסון', לשבת ולשקוד ארבע עשרה שנה בבית מדרשם של שם ועבר, הוא בטוח כי רק מכח הלימוד הזה, יצליח להתגונן מפני לבן הארמי, ולהשמר מכל קלקולי הסביבה.

וה' כמובן הצליח בידו.

'וישכב במקום ההוא - באותו מקום שכב, אבל י"ד שנים ששימש בבית עבר, לא שכב בלילה, שהיה עוסק בתורה' (רש"י כה, יא), לימוד התורה בשקידה ודביקות כה גדולה, סייע לו לגבור על רמאותיו ושקריו של חמיו לעתיד, ושקידתו בבית המדרש, שמרה עליו וזיכתה אותו, שלא נפל מאמונתו דבר. וכפי שנקרא בע"ה בשבוע הבא (בתחילת פרשת וישלח), את עדותו של יעקב אבינו עצמו: "עם לבן גרתי - גרתי בגימטריא תר"ג", כלומר עם לבן הרשע גרתי, ותר"ג מצוות שמרתי, ולא למדתי ממעשיו הרעים" (רש"י).

והגם שהחסיר מכיבוד אביו ואמו כל אותם שנים, ונענש על כך - לפי דרגתו - בהיעדרותו של יוסף בן הזקונים, שירד למצרים ומקום כבודו לא נודע, מידה כנגד מידה. אבל על אותם ארבע עשרה שנה שישב יעקב בבית המדרש, יעקב אבינו לא נענש. "בזכות התורה", כפי שכוּפְּלוּ (ו) רש"י ומדגיש זאת פעמיים, בדיבור הארוך שבסוף הפרשה שעברה (בראשית כה, ט).

מה למד יעקב בבית שם ועבר? באילו סוגיות עסק שם ארבע עשרה שנה? נקל להבין שהגה - בין היתר - בפרשיות הקדומות. שקד על סוגיית 'צירת העולם

מה למד יעקב בבית שם ועבר? באילו סוגיות עסק שם ארבע עשרה שנה? נקל להבין שהגה - בין היתר - בפרשיות הקדומות: על עמידתו האיתנה של סבו בעשרה נסיונות. ועל קדושת אביו, עולה תמימה, סנגוריה לדורות

רוצים לקבל את 'מה אהבתי' מידי שבוע ישירות למייל?

שלחו מייל ל- maahvti@gmail.com

צריכין חיזוק

מעשים מגדולי הדורות
לחיזוק הלבבות

"התבוננתי, בשביל מה השאיר אותי הקב"ה לחיות?"

סיפר רבי אלעזר טורק שליט"א: שמעתי סיפור נורא מהגאון רבי ישראל זיכרמן שליט"א, רבה של אחוזת ברכפלד, כאשר הספיד את רבנו, מרן הגאון רבי שמואל הלוי וואזנר זצ"ל בעל 'שבט הלוי'.

היה זה כאשר שימש הרב זיכרמן כחבר ועדת הרבנים של בית החולים 'מעייני הישועה' בבני ברק, באחד הימים הוא נקרא למיטתו של חולה במצב קשה שלא עלינו היה משותק ברוב חלקי גופו, בקושי רב יכול היה להניע את גופו או להזיז אבר מאבריו. הוא שאל את הרב זיכרמן בתום-לב האם עדיין יכול הוא לברך בברכות השחר את ברכת 'ישעיה לי כל צרכי', הרי כעת אין לו יותר שום תפקיד בעולם?

השיבו הרב זיכרמן כי הנה מרן בעל 'שבט הלוי', אמור לבקר כאן היום בבית החולים, נציג לפניו את השאלה. ואכן מאוחר יותר כשהגיע הרב וואזנר לבית החולים והציגו בפניו את השאלה, התרגש עד מאוד וביקש להיפגש עם החולה, לשוחח עימו פנים אל פנים.

כשנכנס לחדר, ליטף הרב וואזנר את ידי החולה באהבה ובחום, וביקש את רשותו לספר לו את הסיפור המדהים הבא:

"בבחרותי זכיתי להתלוות למורי ורבי, מרן הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל, בעת שהלך לבקר את אחד מטובי בני הישיבה שחלה במחלה חשוכת מרפא. הבחור שכב אמנם חסר אונים, מיוסר וכאוב בגופו, אולם מרומם בנפשו, שרוי בשמחה ובמצב רוח טוב.

רבי מאיר שהתפעל מאוד מכוחות הנפש הכבירים של תלמידו החולה, שאלו: "שמחה זו - מהי עושה?" מהיכן אתה שואב את השמחה? השיב הבחור תשובה מפעימה: "הנה בנוגע למצבי הקשה שאני שרוי בו כעת, שכמעט ואינני מסוגל לעשות דבר, התבוננתי רבות מה התפקיד שלי כאן בעולם? בשביל איו מטרם השאיר אותי הקב"ה כאן לחיות? עלו

כי לפני שיתחילו הילדים לעלות לתורה מבקש הוא לספר להם סיפור מרטיט ומפעים כאחד, שהתרחש עם הרב אביגדור מילר. מסופר על אברך אחד, שחלה במחלה קשה ל"ע, וכשביקש מהצדיק הרב אביגדור מילר שיברכהו לרפואה שלמה, שאל הרב: "האם בבית הכנסת שבו הוא מתפלל מדברים בשעת התפילה?" כשענה אותו אברך בחיוב נבהל עד מאוד לשמוע מהרוב, כי לצערו אין תרופה למכתו. מיד הוא חיפש ומצא בית כנסת, שבו נשמרת קדושת הדיבור, ובדרך פלא נרפא מאותה מחלה קשה.

הקהל שמע את הסיפור והתרגש מאוד. ואז פנה הרב אל עשרות אנשי הקהילה ששהו בבית הכנסת עם ילדיהם ואמר: "יעו לכם, כי יש פה ילד קטן בן שלוש שנים בלבד, החולה במחלה הקשה ל"ע. על כן אני מבקש מכל המתפללים, ללא יוצא מן הכלל, לקבל על עצמם, שלא לדבר בתפילה ובשעת קריאת התורה בבית המדרש שלנו במשך שנה שלמה. מפרשת 'בראשית' שנתחיל עתה ועד פרשת 'וזאת הברכה' של שנה הבאה, ובזכות החיזוק הזה, ה' יתברך ישלח לו רפואה שלמה.

הציבור, ששכן במקום בדומיה, התרגש מאוד לשמע הדברים, ותיכף ומיד קבלו כולם יחד בהחלטה גמורה, כי הם מתחייבים לא לדבר בבית הכנסת כלל במשך כל השנה.

לאחר מספר ימים, הלך הילד לבית הרפואה לערוך סדרת בדיקות להעריך מה מצב המחלה המקננת בגופו ואת דרכי הטיפול. והנה הרופאים יוצאים מחדרו, כשאינם מבינים מה קרה. שכן מהמחלה הקשה לא נשאר זכר, הכל עבר וחלף כליל. הילד בריא כאילו מעולם לא חלה במחלה זו. הרופאים היו המומים כיון שמדובר בסוג נדיר של מחלה שברך כלל אין לה מרפא.

לו היינו משכילים להבין, עד כמה גדולה מעלת השתיקה בבית הכנסת ואילו ישועות עצומות ניתן לקבל בזכות מעלה זו - אין ספק שהיינו שומרים על הפה ולא היינו מוציאים שום הגה.

(ברינה יקצורו, תרומה)

בדעתי דברי חז"ל: 'שכינה מראשותיו של חולה'. נמצא אם כן, שהתפקיד של החולה הוא להוריד את השכינה לעולם, שעל ידי חוליו ה' יתברך משרה את שכינתו עליו, וזהו תפקיד נעלה וחשוב מאוד. אולם במקום אחר אומרים חז"ל, שאין השכינה שורה מתוך עצבות, לכן אני משתדל ככל יכולתי וכוונתי לא להיות עצב, כי על ידי העצבות מסתלקת השכינה, ואני מועל בתפקידי לגרום שתשרה עליי השכינה. לכן אתם רואים על פניי שמחה גדולה כל כך, אני שואב עידוד רב בכך שאני גורם להשראת השכינה בעולם".

רבי מאיר הביע קורת רוח והנאה מרובה מהאמרה הטהורה והמחוכמת שנשמעה מבחור מיוסר כמותו, והתבטא בהתפעלות: "אמרה כזאת צריכה להישמר לדורות!".

בשלב זה אמר הרב וואזנר לחולה בנימה אישית: "כיצד יכול אתה לומר שאין לך תפקיד בעולם, הלא על כתפך מוטל אחד התפקידים הכי נעלים ומרוממים בבריאה: להשרות בה את השכינה!"

והוסיף הרב זיכרמן לספר כי לאחר הדברים הנפלאים הללו ששמע החולה מפי הרב וואזנר, השתנה כל מצב רוחו לטובה, והרופאים העידו כי לאחר מכן גם מצבו הבריאותי השתפר פלאים מעל דרך הטבע.

(על פי 'אוצרותיהם אמלא')

ביהכנסת דָּמָם: מ'בראשית' עד 'וזאת הברכה'

לבית מדרשו של הגאון הגדול, רבי אברהם שלמה יאווה, רב קהילת 'נטעי אביגדור' באמריקה, ביום שמחת תורה, טרם עליית כל הילדים הקטנים לתורה, ניגש אברך אחד אל כבוד הרב אברהם שלמה יאווה וסימן לו, כי בנו אהובו בן השלוש שנים בלבד, העומד עתה לעלות לתורה חולה במחלה קשה ל"ע, וכי הוא מבקש, שהרב יברכו בעת עלייתו לתורה לרפואה וישועה.

הרב שמע זאת והשתיק את בית המדרש. הוא אמר,

הרב יצחק מנחם חיון

תרם זכות הפצת
2,000 גיליונות

לדגל היכנסת בנו לעיל תורה ומצות

הרב דוד קושניר

תרם זכות הפצת
1,000 גיליונות

לדגל הולדת הבת

הרב בנימין חיימוב

תרם זכות הפצת
1,000 גיליונות

לדגל הולדת הבת

אלפי קוראים מתעצמים בלימוד תורה על ידי עלוני 'מה אהבתי' מדי שבוע
זכות הפצה והתרומות תעמוד לכל התורמים לברכה והצלחה

לתרומות חייגו 029994545 או שלחו מייל kdosheimeron@gmail.com

ויצא יעקב - רמז אל נפש האדם ואל עבודתו בהאי עלמא

הצטרף למסע

רצון
השם
בעומק
הפרשה

כא) תורה מצלת מיצר הרע בין בזמן שעוסק בה בין בזמן שאינו עוסק בה.

...ואומרו וישכב במקום שהוא יכוין למה שסיים רשב"ל לא נצחו יזכור לו יום המייתה, והוא אומרו וישכב - שכובה הידועה במקום הידוע דרך כל הארץ בית מועד לכל חי, ואחר כל התנאים הללו מובטח הוא שינצח היצה"ר...

והסולם הוא סוד נפש אדם ולהיות שבצאת נפש מאדם בשוכבו לא תעקר בהחלט מגופו של אדם אלא חלק מומנה בגוף, והוא אומרו מוצב ארצה וחלק מגיע השמימא, והעד על זה כשיהיה האדם ישן יקין על ידי התנועות הגוף הישן, ואם נפש האדם נפרדה והלכה לה - לא תרגיש בהתנועות הגוף! אלא ודאי, כי מוצבת

ארצה וראשה מגיע השמימא פי' שאין מפסיק בינה ובין השמים, כיון שיצר הרע באדם אין, תגיע הנשמה לשמים. ואומרו מלאכי אלקים עולים וגו' ירמוז אל בחינת מעשים טובים אשר ישתדל אדם בעולם הזה ויעלה באמצעותה אורות עליונים שרשם נשמתו... ואומרו והנה ה' נצב פי' שממדרגה זו יעלה לנבואה עצמה ולא בחלום ידבר בו...

(אור החיים הק')

והעד על זה, כשיהיה האדם ישן, יקין על ידי התנועות הגוף הישן, ואם נפש האדם נפרדה והלכה לה - לא תרגיש בהתנועות הגוף! אלא ודאי, כי מוצבת ארצה וראשה מגיע השמימא פי' שאין מפסיק בינה ובין השמים

ובדרך רמז כל הפרשה תרמוז ענין האדם, וכמו שהתחילו לומר בה רז"ל (והי חלק א קמו) ויצא יעקב היא הנפש בצאתה מעולם העליון, ונקרא יעקב על שם יצר הרע הכרוך בעקביו. ואומרו מבאר שבע מקום שממנו יצאו הנשמות יקרא באר מים חיים, ושבע ירמוז אל שבועת ה' אשר תשבע הנפש בצאתה שלא תעבור על דבר תורה (נדה ל:).

ואומר וילך חרנה על דרך אומרים ז"ל (סנהדרין צא) כי יצר הרע יכנס באדם בצאתו מרחם אמו דכתיב (לעיל ד') לפתח וגו', ואומרו ויפגע במקום כי צריך האדם להתפלל לה' שהוא מקומו של עולם שלא יעזבוני בידו. ואומרו וילך שם כי בא השמש שצריך להתנהג עד כן לכתו מעולם הזה

כשיעריב שמשו, והוא אומרים ז"ל (אבות פ"ב) אל תאמן בעצמך עד יום מותך, ואומרו ויקח מאבני המקום על דרך אומרים ז"ל (ברכות ה:) וז"ל אמר ר' שמעון בן לקיש לעולם ירגיז אדם יצר הטוב וכו' ואם לאו יעסוק בתורה דכתיב (תהלים ד) אמרו בלבבכם והוא אומרו מאבני המקום פי' בניינו של עולם שהם דברי תורה, גם יתיחס להם אבני המקום שבהם נסקל ונרגם יצר הרע וכתותיו, והוא אומרים ז"ל (סוטה

נקרא הקב"ה "בעל הנחמות" - כי לעתיד נראה שהכל היה טוב מלכתחילה

במדרש, נטל הקב"ה שיתחן של אבות ועשאן מפתח לגאולתן של בניו. אתה אמרת והיה ה' לי לאלקים - חייד, כל טובות וברכות ונחמות שאני נותן לבניך, בלשון הזה: והיה ביום ההוא יצאו מים חיים. והיה ביום ההוא יוסיף שנית ידו' כו'. [עכ"ל המדרש].

[ומבאר השפת אמת:] דכתיב: "תתן אמת ליעקב", 'אמת' כולל מראשית עד אחרית - אמתיות אמ"ת. ואיתא, כי אות ו' נקרא אות אמת, והוא מדת יעקב...

ובני ישראל, כל המתנות שנתן להם - אינו במקרה, רק הם מתחילת העולם ועד סופו.

ואות ו' מהפך התיבה, מעתיד לעבר, ומעבר לעתיד. 'הי' לשון עתיד, 'ו' לשון עבר. 'הי' לשון עבר 'ו'הי' לשון עתיד. לרמוז, כי אות ו' שהיא כוח התורה, מחבר היה, הוה ויהיה. ולכן כשיתקיימו ההבטחות, אז יתברר למפרע, כי הכל היה לטובה.

ולכן נקרא הקב"ה "בעל הנחמות", כי הנחמות של בני אדם אין יכולים לתקן כל הצער [של] העבר. אבל הנחמה שיהיה מהקב"ה, יהיה מהופך כל הצער לטובה.

והגם כי אין אנו מבינים איך יהיה מתהפך מה שעבר, לפי שאנחנו בתוך הטבע והזמן - אבל לעתיד, נראה ונבין זה ההיפוך לטובה.

ולכן אמר יעקב אבינו ע"ה והיה ה' לי לאלקים, פרש"י: "שיחול שמו עלי מתחלה ועד סוף". כי זה היה בחינת יעקב - אמת. והאמין כי יחול אלקותו עליו ויהיה למפרע הכל מתוקן.

וזה "מפתח של גאולה" מה שזוכין לעורר הארה מעין עוה"ב, כי מאחר שכל ההנהגה יתברר אח"כ - ממילא יכולין למצוא בחינת 'אמת' בכל מקום ובכל זמן.

(שפת אמת, ויצא חרנ"ח)

ללמוד מיעקב אבינו: שלא לכפות אנשי ביתו

אין ראוי לאדם, כשירצה דבר מה מאנשי ביתו, שיכריחם על זה על צד האונס והנצות, אף כי הוא מושל בהם. אבל ישתדל לפנות אותם אל מה שירצהו בתכלית מה שאפשר, כדי שיתעוררו לזה מעצמם. כי זה הוא יותר טוב משיעשו זה על צד האונס וההכרח. ראה כמה הרבה יעקב דברים עם רחל ולאחרי כן שיתרצו בטוב לב, ואף על פי שהקדוש ברוך הוא ציוה לו שישוב לביתו.

(שלח"ק, ויצא, דרך חיים תוכחת מוסר, מד)

יעקב סלל דרך תשובה לכל הדורות של בני ישראל

ויפגע במקום וילן שם. ואמר ז"ל שעבר על המקום ויהיב דעת' למהדר מיד בא לקראתו. הענין הוא אשר באמת יעקב אבינו ע"ה שהי' מובחר שבאבות, ולא התפלל במקום שהתפללו אבותיו. הי' לפי בחינתו וקדושתו עבירה גדולה.

אבל העניין הוא כי האבות סימן לבנים. ויעקב אבינו בעוד שלא הי' נולד שום יהודי עשה דרך ומסלול לתשובה. כי ראה שבלא תשובה אי אפשר לבניו שיתקיימו. והתשובה באמת קשה לאחר שבכר נאחו בחבלי היצר. אולם הוא פעל ועשה בשמים ממעל המסלול ההוא. דהיינו שעבר על המקום ההוא וזה בחי' עבירה לפי ערך קדושתו. וכד יחיב דעת' למהדר היינו בחי' תשובה. מיד בא לקראתו כי הבא לטהר מסייעין אותו, וכאשר בא לאדם ההורו תשובה יכול לעשות תשובה שלימה.

והפועל הראשון לזה הי' אבינו יעקב, כנ"ל, ובניו אחריו מיד לאחר מתן תורה הסכימו דעתם לעשות מעשה הידוע [חטא העגל]. להורות תשובה לרבים גם בחטא גדול זה. והכל הי' לכוונה טובה. ורק המה היו יכולים לעשות המסלול הזה באשר שנזכרו מאוד במעמד הקדוש והרשימה הראשונה שרשם יעקב אבינו ע"ה...

(הרה"ק רבי יחזקאל מקאמיר)

כתרגומו

מילים ומקראות
לאורם של אונקלוס ורש"י

בבראשית רבה (פרשה ע"ג סימן י') איתא "מקל לבנה ולח ולזו וערמון - חוטר חיור דלזו ודדליף" וכתב מהרז"ו **בפירוש**ו שם שלדעת המדרש הלזו והערמון היו לחים ולבנים והוסיף שאונקלוס שתרגם חוטרין דלבן רטיבין ודלזו ודדלוב דעתו **כרש"י** שלבנה הכוונה עץ ששמו לבנה וכמו שמצאנו בפסוק בהושע (ד' י"ג) "תחת אלון ולבנה" (וגם שם מתורגם לבנה - ולבן).

...

עשה את כל הפבד הקה (ל"א א')

ותרגם אונקלוס: קנא ית כל נכסיא האלין

דהיינו שהכבוד המוזכר בפסוק הכוונה לעושר וכמו שכתב **בפירוש המיוחס לרש"י** לדברי הימים א' כ"ט י"ב.

ורש"י ורד"ק לזכירה ב' ט"ו.

...

ומצא דנדאים בשדה (ל' י"ד)

ותרגם אונקלוס: ואשפח יברחין בחקלא

בגמרא בסנהדרין (צ"ט ב') יש שלוש דעות מהם הדודאים ולדעת רב שם הדודאים הם יברוח; וכתרגומו, וכן דעת רב חי"א בר אבא **במדרש רבה** (פרשה ע"ב סימן ב') וע"ש עוד דעות בזה. וכתב **רש"י** בסנהדרין שם "יברוחי כדמתרגמינן ולא איתפרש מאי היא" וע"ע **בראב"ע וברמב"ן** כאן.

...

מקל לבנה לח ולזו וערמון (ל' ל"ו)

ותרגם אונקלוס: חטרין דלבן רטיבין ודלזו ודדלוב

ועיני לאה רחל והיתה יפת תאר ויפת מראה (כ"ט י"ז)

ותרגם אונקלוס: ועיני לאה יאין ורחל הנות שפירא בריא ויאיא בחווא

תרגם אונקלוס רכות - יאין וכמו **יפת מראה** שתרגם **ויאיא בחווא** וכתב **בפירוש הטור** שלדעת אונקלוס היו עיניה של לאה יפות אבל לא כולה, משא"כ רחל שהייתה יפה כולה, (וע"ע **בפירוש הרשב"ם** כאן) ודלא כרד"ק **והבכור שור** כאן.

...

ילנה אישי אלי (כ"ט ל"ד)

ותרגם אונקלוס: יתחבר לי בפלי

תרגם כך משום שליווי הוא לשון של חיבור כמו שמצאנו בכמה מקומות עיין **רש"י** במדבר י"ח ב'

לתגובות והארות על המדור: targum4072@gmail.com

שבע השנים, שבהן היה שרוי בפחד, משום שכל כוונתו היתה להעמיד תולדות, את שנים עשר השבטים, ולא רצה יעקב להעמידם בתקופה שהוא בעצב ובפחד, ועל כן אמר יעקב ללבו: 'אעבדך שבע שנים ברחל', שאז מובטח לו מפי אמו, שתשוב ממנו חמת אחיו, ולכל הפחות, שלא ירדוף אחריו להרגו בבית לבן.

ביאור שאלותיו של יעקב ללבן

יהי בבקר והנה הוא לאה ויאמר אל לבן מה זאת עשית לי הלא ברחל עבדתי עמך ולמה רמיתני (נח, נח)

מדוע יעקב כפל את לשונו, ושאל 'מה זאת עשית לי... ולמה רמיתני'?

אלשיך מתרץ שיעקב אמר ללבן שני דברים: א. 'מה זאת עשית לי', חשבת להרע לי, אולם עשית לי חרפה ובוז. ב. 'ולמה רמיתני', הרי ברחל עבדתי עמך ואתה מחויב לתת לי אותה, 'ולמה רמיתני', מה בצע ברמאות, הרי לאה תחזור אליך.

אור החיים מבאר שיעקב קבל על שני דברים: א. 'מה זאת עשית לי' - על המעשה, שנתן לו את לאה במקום רחל. ב. 'ולמה רמיתני' - שעשה זאת בדרך רמאות. בחלק השני גילה דעתו, שלא כל כך היה מקפיד עליו אם לא היה עושה ברמאות. יעקב הקפיד עליו משום שהיתה לזה השפעה על הצד הרחוני שלו, נוסף על הגנות, שנשוי לאשה שנישאה לו בדרך רמאות.

מלבי"ם מסביר שיעקב שאל אותו שתי שאלות: א. 'מה זאת עשית לי' - למה לא נתת לי את רחל, ב. 'ולמה רמיתני' - למה נתת לי את לאה, שאיני רוצה אותה.

התורה שאלתי

לימוד פרשיות התורה בדרך שאלות ותשובות
מתוך ספרי 'תורתך שאלתי' שחיבר הרב חגי ולנסקי

מדוע הציע יעקב לעבוד שבע שנים, ולא פחות מכך

ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה (נח, נח)

מדוע יעקב הציע שיעבוד פרק זמן כה ארוך, 'שבע שנים' ולא פחות מכך?

טור מתרץ שרחל לא היתה ראויה אז לוולדות. יעקב רצה להמתין עד שתגיע לגיל שתיים עשרה ויום אחד, שתהיה ראויה לילד, עד תום שבע שנים.

רבי זלמן סורוצקין מבאר שבשנים הראשונות לשבתו בבית לבן, היה יעקב חי בפחד מפני עשו אחיו, שלא יגיע אליו הוא או מי מטעמו ויהרגו בבית לבן. יעקב פירש את דברי רבקה אמו, שאמרה לו 'ישבך עמו ימים אחדים עד אשר תשוב חמת אחיך', שכוונתה לשבע שנים, [וכפי שביאר רש"י על המילים 'אעבדך שבע שנים', 'הם ימים אחדים שאמרה לו אמו (לעיל כו, מד) 'ישבך עמו ימים אחדים'], שתסור מעשיו חמתו על יעקב.

ומוסיף הגרא"י, כי יעקב לא רצה לשאת את רחל לאשה בתוך פרק זמן זה של

לתגובות והארות על המדור: office@shaalti.co.il

אלפי מתקשרים לקו 'מה אהבתי'
זוכים לרכוש בקיאות בפרשה, ונכנסים להגרות ענק!
התקשרו ותזכו גם אתם: 0795-100-200

שאלות השבוע

שאלות שבועיות לעידוד ורישית בקיאות בפרשת השבוע ובמפרשי החזרה

||| אור החיים

1. מה גרם שיחלום יעקב את הסולם?

א. המקום הקדוש

ב. השכיבה - אחר שלא שכב בבית שם ועבר

ג. בזכות שעשה רצון אביו ואמו

ד. כיצד נדר יעקב?

א. בהרהור ובמחשבה

ב. בפיו ובשפתיו

ג. יש מפרשים שנדר בפה, ורבנו הסתפק בזה

ד. מדוע נעשה יעקב שופט לרועים?

א. כיון שהמתין לראות את רבקה

ב. מחמת צער בעלי חיים

ג. כי זה דרך הצדיקים, וכמנהג משה רבנו

ד. האם גם לארץ בני קדם היה ליעקב קפיצת הדרך?

א. כן

ב. רבנו מדייק מהכתוב 'וישא יעקב רגליו' שהלך ממש ברגליו

ג. אין בדברי רבנו גילוי בזה

ד. ממתי התחיל לבן להעביד את יעקב?

א. רק אחרי חודש ימים ששהה אצלו

ב. מיום שנכנס אצלו

ג. אחר שבוע שראה כי הוא איש מצליח

||| ספר החינוך

{שאלות ע"פ ספר החינוך ב"פתיחת המחבר"}

(מד"ה "ואם ישאל עוד" עד "ואם ישאר השואל עוד")

1. מיעוט הקרקעות שבעולם מה הם?

א. עידיית

ב. בינונית

ג. זיבורית

2. מה נתן ה' לשאר העמים להבדילם מן הבהמות?

א. מצוות כיבוד אב ואם

ב. שבע מצוות בני נח

ג. כח הדיבור

3. מהו השבט הנבחר ביותר?

א. יהודה

ב. יששכר

ג. לוי

4. היכן הוא משכן התורה ומקום העבודה?

א. הלב

ב. ירושלים

ג. בתי כנסיות ובתי מדרשות

ד. כמה עולמות ברא אדון הכל?

א. שתיים

ב. חמשה

ג. לאין שיעור

||| מקרא

1. מה היה סדר הדברים?

א. ראשית ביקש יעקב מזה' שישמרנו, ואח"כ הבטיחו ה' כן

ב. ראשית הבטיחו ה' שישמרנו, ואח"כ ביקש יעקב שוב יעקב ביקש ונדר על כך, אבל לא מצינו שה' הבטיחו

2. כמה עדרי צאן היו רובצים סביב הבאר?

א. עשרה

ב. שלשה

ג. לא מפורש בכתוב

3. כמה זמן ישב יעקב בבית לבן ללא מלאכה?

א. חודש ימים

ב. שבוע

ג. ימים אחדים

4. איך תוארו רחל ולאה בפרשתנו?

א. הגדולה והקטנה

ב. הבכירה והצעירה

ג. שתי התשובות נכונות

5. מהו סדר התולדות?

א. דן, נפתלי, גד, אשר

ב. גד נפתלי, אשר ודן

ג. דן, נפתלי, אשר וגד

||| תרגום אונקלוס

1. מימרי בסעדה, הוא תרגום של

א. פי לא אענבך

ב. אנכי עמך

ג. ושמרתך

2. כמה הבטיח יעקב שיעשר?

א. אחד ממאה

ב. אחד מחמישים

ג. אחד מעשר

3. מה התרגום של "רחל באה"?

א. אַתְּיָא

ב. אַתְת

ג. שתי התשובות נכונות

4. 'פציתין' הוא תרגום של

א. עקדים

ב. נקדים

ג. בָּרְדִים

5. כל העושר אשר 'הציל'

א. הגן ושמר

ב. הפריש

ג. מחלוקת רש"י והתרגום

||| רש"י

1. האם יצחק היה חי בזמן שיצא יעקב לחרן?

א. כן

ב. לא

ג. רש"י מביא ב' דעות במדרש

2. מה התרגום של "וַגְּלוּ"?

א. וַיִּגְדְּרוּ

ב. וַיִּגְדְּרוּ

ג. שתי התשובות נכונות

3. מדוע בכה יעקב

א. לפי שצפה ברוח הקודש שאינה נכנסת עמו לקבורה

ב. לפי שידע שתמות בקיצור ימים ושנים

ג. שתי התשובות נכונות

4. מדוע הלכה רחל וסיפרה לאביה?

א. כך היה מנהגם, שאין הבת מגדת אלא לאביה

ב. שאמה מתה, ולא היה לה להגיד אלא לו

ג. לפי שידעה שאביה מכיר וקרוב משפחתו

5. מלא שבע זאת

א. תמלא שוב עבודה של שבע שנים

ב. סיים את שבעת ימי המשתה

ג. תשבע לי על זאת

||| רמב"ן

1. מה ההבדל בין מצבה למזבח?

א. מצבה - אבן אחת, מזבח - אבנים הרבה

ב. מצבה - לנסך יין וליצוק שמן, והמזבח - לעלות ושלמים

ג. ב' פירושים ברמב"ן

2. והיה ה' לי לאלוקים

א. זהו חלק מהתנאי והתפלה של יעקב

ב. זהו המשך הנדר שכך יעשה אם יתקיים התנאי

ג. מחלוקת רש"י והרמב"ן

3. מי היתה רועה את צאן לבן?

א. פעמים רחל ופעמים לאה

ב. רק רחל לבדה

ג. בדרך כלל לאה, ורק באותה פעם הזדמנה רחל לצאת ולרעות

4. האם רחל היתה יתומה מאם?

א. כך כתב רש"י אבל הרמב"ן כתב שאי"ז מוכרח

ב. רש"י כתב שלא היתה יתומה, אבל הרמב"ן הוכיח שכן

ג. רש"י לא דן בזה כלל, והרמב"ן כתב שלא היתה יתומה

5. וַתִּתֵּן לָהּ גַם אֶת זֵאת - מדוע דיבר בלשון רבים?

א. אולי כך דרך הנכבדים לתפוס היחיד לשון רבים

ב. דיבר לבן בערמה כי לא ניחוחו אנשי המקום לעשות כן

ג. לרש"י צריך לומר כהפירוש הראשון, ולהרמב"ן כהפירוש השני

במדור זה יוצגו מדי שבוע השאלות של 'מה אהבתי' בששה מסלולים שונים. לומדים את הפרשה, מתקשרים לקו מה אהבתי, 0795-100-200 עונים על 'שאלות השבוע' ונכנסים להגרלות הענק מדי שבוע

סיפור של שבת

נוחו המפלא של ותור

"ותדע לה שעכשו זו שעת רצון. אתה יכול לבקש מה שאתה רוצה - ואני מבטיח שזה יתקיים"

צילום: יורג' לור

מאוד מהספור, והיה נראה על פניו פמה הוא מתלהב לשמוע עד כמה עם ישראל גרבים זה לזה. הוא חשב כמה רגעים ואז אמר לבעלה של המורה: "הקב"ה משלם שכר לזכאים, ולכן כעת תאמר לאשתך שלא תקח את התפקיד ותותר את זה לאחת הבאה בתור, כי עבודה שלא מגיעה לכן אדם מבורא עולם הרי שאין בה ברכה". כשסיים מרון חכם שלום לומר את הדברים האלו, הוסיף לומר:

"ותדע לה שעכשו זו שעת רצון ואתה יכול לבקש מה שאתה רוצה ואני מבטיח שזה יתקיים".

הייתי בהלם מוחלט. כבר כמה שנים שאני מחכה לרגע הזה שחכם שלום יוציא מפיו הבטחה התבוננתי על פני האברה, ראיתי שהוא רוצה לומר דבר מה אבל הוא חושש. הצעתי לו שאולי אצא והוא יגיש יותר משהרר. אבל אמר לי, שאדברה שאשאר כדי שאשמע את מה שהוא רוצה לומר.

ואז אמר האברה למרון חכם שלום: "כל הסבה שאשתי לא רצתה לקחת את התפקיד הזה, היתה בגלל דבר אחד שממנו חששה; היות והמעמדות להיות מנהלת אין לה 15 שנה ולדיים זה מספיק צער גדול, ואשתי לא רצתה להוסיף לה צער בנוסף לצער הגדול הזה".

פרצתי בכי. בכיתי כמו ילד קטן, וראיתי שאף חכם שלום מוזיל דמעות והיה נרגש מאוד. מייד שם את ידיו עלי, ובפעם הראשונה שמעתי מפיו את שלוש המלים האלו, שכל כך חכיתי וצפיתי להם: "פסיכיתא דשמאי השנה". אז היתה הבטחה נדירה ובלאית שיצאה מפיו של פהו גדול והייתי נרגש מאוד לקבלה. לא יצאנו מביתו עד שהתחבקנו. וכשיצאנו אמר האברה למרון: "את הברכה שלי עדן לא קבלתי, אני שומר אותה לשעת הצורך..."

מרון חזר ושב לתלמודו.

לאחר תשעה חדשים ברוך השם חבקנו בן בשעה טובה ומצלחת ולמזל טוב. הסנדיק היה מרון חכם שלום פהו זצוק"ל.

...

לאחר פחצי שנה חלתי בתו של אותו אברה שהיתה בגיל 19, גיל השדוכין, מחלה קשה ר"ל. מצבה היה נואש מאוד. לאחר שלוש שנים שהיתה חולה, החליט האברה לחזר לביתו של מרון חכם שלום ולקבל את הברכה שמחכה ושמונה לו. פנובו שהיה צריך לספר לו את כל הספור מהתחלה, ולכן בקש שאתלה אליו ונשב אצלו והוא יבקש את ברכתו.

באנו לבית קדש הקדשים בתוך סעודת הפורים, ישבנו בסמיכות אליו והזכרנו לו את הספור. להפתעתנו הוא נזכר בספור וכמוכן ברוך אותו בחם, ואמר לו שלא יקשיב לרופאים ושיבטח בה' ותברך והכל יהיה טוב, והרעיף עליי אהבה וברכות מיוחדות.

תקופה קצרה לאחר מכן היא סגרה נאט עם בחור בריא ושלם, וכמוכן שהיא עצמה יצאה פליל מהמחלה וזכתה להקים בית נאמן בישראל.

(אור השבת)

יום אחד נפלה עלינו עוד צרה פרעם ביום פהיר. פאמור, רעיתי היתה מורה בבית ספר ובנוסף לזה גם סגנית המנהלת. בכל השנים המנהלת למדה אותה כיצד מנהלים בית ספר וזוהי אותה וסיעה לה בכל הקשור לנושא. לכלם היה ברור שהממשיכה תבלעדי של המנהלת זו רעיתי. רעיתי גם בן התכוננה לזה, והיתה בטוחה שפאשר המנהלת תפרש היא זו שתמלא את מקומה.

באחד הימים מקבלת אשתי טלפון, על הפו היתה אשה שאומרת לאשתי: "את יודעת שאתמול מנו אותי למנהלת בית הספר, וגם עשינו 'לחיים' והיה ממש נהדר". אשתי נבהלה לרגע וצעקה: "מה! מי אמר לה את זה?". וזו השיבה לה שהמנוי הגיע מהנהלת הרוש והמפקחת הראשית.

"רעיתי אבדה פמעט עשתונות ומיד שאלה: 'נו, ומה רצית ממני?'".

"אני רוצה שתסכימי לזה"

"להסכים לזה? מה זה קשור אליי?". המורה ספרה לאשתי שבשעה שהיא הגיעה לבית הספר לבשר לכלם על דבר המנוי, חלקם אמרו לה מזל טוב, וחלקם התפלאו מאוד כי שיש מורה בשם בתיה שהיא מעמדת לתפקיד המנהלת. פששמעה זאת, היא חששה לגרם צער לרעיתי, התקשרה למפקחת ושאלה אותה על כך. המפקחת אמרה לה: "זה לא קשור אליי, אם לא תרצי להיות מנהלת נעביי את התפקיד הלאה למורה אחרת". היא אמרה למפקחת שהיא תשאל את רעיתי ותחזיר לה תשובה. ולכן כעת היא מתקשרת לשאל אם היא מסכימה לכך, ואם אשתי תגיד לה לא, היא תרד מהתפקיד, והוא יעבר למורה אחרת.

אשתי אמרה לה שניעשה שאלת חכם והיא תחזיר לה תשובה בקודם. הלכתי באותו יום אל ביתו של מרון חכם שלום פהו זצוק"ל וספרתי לו את הספור הנרגש הזה על אשה שמוכנה לתור על התפקיד בשביל שרעיתי לא תצטער, והוא אמר לי שלמחרת אבוא אליו עם הבעל של אותה מורה ונשב לדון בצותא.

"למחרת שוב הגענו לביתו של פהו הגדול חכם שלום אני ובעלה של המורה, ושטחנו בכנינו את הספור והשאלה שעומדת על הפרק. מרון התרגש

הספור שלנו מתחיל לפני קרוב לעשרים שנה, ומסתיים, לכאורה, לפני תקופה קצרה. אני ורעיתי נשאנו בשעה טובה, אני נכנסתי לפולל ואשתי נכנסה לעבד בהורה פמורה בבית ספר. עברו פשנתיים-שלוש, מנשאנו ועדן לא זכינו לילדים. הדאגה התחלה להתגבב ללבנו, והיא הלכה וגברה כמוכן ככל שעברו עוד ועוד שנים.

ב"ה היתה לי 'דלת פתוחה' בביתו של מרון רבי עובדיה יוסף זיע"א, ויום אחד החלטתי ללכת אליו ולשפף לפניו את לבי. עליתי למעונו של מרון, ושבתי לידו וספרתי לו על צרתי. מרון, כמו בכל הפעמים שהגעתי אליו, ישב אתי יותר זמן מהנהוג וברך אותי בתוספת דברים מחזקים ומעודדים שהיו נכנסים לתוף לבי. זה היה חלק מהדברים שנתנו לי כוחות בהתמודדות הקשה והמצערת הזאת.

באחד הימים רעיתי בקשה שאלה שוב לביתו של מרון הרב עובדיה זצ"ל להתחנן על נפשי. הפעם מרון אמר לי דבר שאף פעם לא אמר לי: "תלה לחכם שלום פהו, שיש לו פה קדוש, שכל היום עוסק בתורה, ותגיד לו שבמסתי שיברך אותך".

נסעתי לביתו של מרון חכם שלום זצוק"ל. פשנכנסתי לחדרו, כל פלו היה שקוע בלמוד התורה בשקידה מפלאה. לקח כמה דקות ארכות עד שאחד מבני ביתו 'העיר' אותו מהלמוד ממשנתו וספן לו על בואי. נגשתי אליו וספרתי לו את צרתי. מרון חכם שלום הביט עלי במבט רך והרעיף עלי את ברכותיו. הודיתי לו ושבתי לביתי.

"פשנכנסתי תביתה, השאלה הראשונה שרעיתי שאלה אותי היתה: 'הוא הבטיח לך?' עניתי לה שלא. היא נעצבה מעט, אבל לא היתה ברה אלה להמשיך ולצפות וכמוכן להתפלל.

אחרי זמן מה עליתי שוב אל מעונו של מרון הרב עובדיה זצוק"ל ובקשתי ממנו ברכה מיוחדת נוספת. מרון שאל אותי: "אמרת לי ללכת לחכם שלום, הלקת?" עניתי לו שפן, אבל מאז לא גשנה פלום. מרון שוב פעם ברה, אבל הפעם אמר לי: "תאמר לחכם שלום שיבטיח לה, זה בטוח יתקיים. יש לו פה קדוש וכל מה שהוא גוזר מתקיים".

כשיצאתי מביתו של מרון, אמר לי אחד ממקורביו: "תשכר דירה ליום הפורים באזור העיר העתיקה ותתפלל בפורת יוסף, ובמציאות הצום תגש אל חכם שלום ותאמר לו את מה שאמר לך מרון".

מאז, במשך 15 שנים הלכתי להתפלל עם חכם שלום זצוק"ל ביום הפורים, אבל אף פעם לא היה לי אמין לבקש ממנו הבטחה שהיו לי ילדים.

...

2,000

למעלה מאלפיים אברכים ובחורים התחילו את 'זמן חורף' טוב יותר עם מילגה מכובדת מבית 'מה אהבתי'

200,000

למעלה מ-200,000 ש"ח חולקו עד כה למשתתפי התוכנית של 'מה אהבתי'

גם אתם יכולים!

הצטרפו לרבבות לומדי מסלולי 'מה אהבתי' עונים על מספר שאלות ידע ובקיאות בפרשה ונכנסים להגרלות השבועיות על אלפי שקלים

הכניסו את המספר לזכרון התלפוני!

200-100-795

